GS 638

Fem helt nya och ganska wackra Kjärleks-

Wisor,

Den Förſta:

Jag ſkriſwer et Bref utaf kjärlighet ſtor ꝛc.

Sjunges ſom: Skeppet Prins Carl ꝛc.

Den Andra:

Ack uſelhet hwart ſkal jag fly, ꝛc.

Den Tredje:

Solen hon wärkar ſå, at ꝛc.

Sjunges ſom: Ack! hwad för luſt och nöje ꝛc.

Den Fjerde:

Men ack! hwad nöje är om Sommaren, ꝛc.

Den Femte:

Ta mig den onde, när jag ꝛc.

Geſle, tryckt hos E. P. Sundqwiſt 1802.

I.

Jag skrifwer et bref utaf kärlighet stor, Det skickar jag dit som min käraste bor. Och ber hon wil wänta et år eller twå, til deß jag är färdig at resa här frå.

2. Kom hog när wi talte de muntlige ord, Den tid jag tog afsked och från dig borrfor, de orden wi talte wid sista afsked, Jag skal igenkomma til Trolofnings-tid.

3. Fast mången i werlden med klaffaren far, Jag tager en annan och lemnar dig qwar. Tänk intet min lilla jag swiker dig så, Fast mången wäl önskar at så mätte gå.

4. Hålt stilla, hålt stilla, låt klaffaren gå, Låt dig ej inbilla jag swiker dig så, Wil Gud och jag lefwer jag kommer igen, Då hoppas jag träffa med glädje min wän.

5. Ack finge jag lefwa i frid och i ro Som grönskande rosor som wäxa och gro, Jag skulle dig älska i hog och i sinn, Ack kunde jag önska at du wore min.

6. Jag har dig i tankar ehwart jag och far Bäd' dagar och nätter så har jag dig qwar, Om dagen så tänker jag städse på dig, Om natten i drömmar som oroa mig.

7. Ack finge jag lefwa til den dagen kom At jag finge sofwa på din ljufwa arm, Ack! Ack du min lill allerkäreſtan min, Ack, tänk på de orden i enslighet din.

8. Ack hade jag wingar lik såsom en And, Och kunde så flyga til wattn och land, Så skulle jag flyga til dig min wän kär, Som jag önskar finna fri från alt beswär.

9. Emedlertid önskar jag dig städs må wäl, Befaller dig Gudi til lif och til själ, Förblifwer til döden din trognaste wän, Som jag önskar finna med glädje igen.

Den Andra:

I.

Ack uselhet hwart skal jag fly, Stor sorg jag för mig ser; Min ungdoms tid är wänd i sorg och owän åt mig ler, Och hjertat fängslas allan dar, Hälst när jag saknar den som tro och kärlek städse har, Jag hållit för min wän.

2. Et troget hjerta hade jag, et hjerta utan list, Hwars tro och kärlek mot och med din ögon aldrig sedt; Nu skola wänner skiljas åt, Som slutat har sit tal, Som lofwat har, hwaran sin tro, Intil sin mörka graf.

3. Nå, nå, det blir nu som det kan, Jag får ej bli din wän; Men om jag inter dör för snart, så kommer jag igen. Skull Gud mig gömma i Jorden bort ibland de dödas sand, Gud låt mig aldrig förr se annan i din famn.

4. Men

4. Men ingen ting jag mer begär än endast kunna få, Det sinnet mit har sysat på, Och hjertat esterstär; Ty prål och ståt jag ej wil ha, eller derom ber; Men dagligt bröd, en dygdig Wän det skattar jag långt mer.

5. Så wet mit tal, och wet mit slut, min ögon rinna nu; Wi mötas åt på Domedag, du blifwa må min Brud, Där så wi räkas uti frögd ibland de Helgon mång; där wi så höra ängla-ljud uti Basuners sång.

6. Och efter jag nu slutar up at skrifwa något mer, Ty jag likiom för ögon ser at werlden åt mig ler. Och Gud han lönar ewigt den som gläds sig åt mit fall, Och ifrån dig min wän, mig hafwer skildt i lefnadsdagar all.

7. Emedlertid så lef i frögd jag önskar dig alt wäl, Men glöm ej bort din trogna wän som warit har din träl! Gud wet, jag unnar dig alt godt, långt mer än du kan tro. Adjö, Adjö, min lilla wän, min glädje och min Ro.

Den Tredje:

I.

Solen hon wärkar så, At Isebergen smälta Oxen spåns för plogen nu, At Åkerjorden älta, Lärkan sjunger alt för sött och Göken börjar gala, Foglarna som bygga bo, Och kärlek tyckas tala.

2. Träden, de allmänt nu I grönan drägt sig kläda, Herdar med Herdinnorna I Wallhorn höres qwäda, Deras Hjordar gå i bet Och med hwarannan smeka, Skogs-Musiken öpnad är, och Orren börjar leka.

3. Blomstren, de rinna up ur Jordens kalla sköte, Sol och regn uplifwar dem, At wäxa blifwa söte, Bien suga blommans saft och samka ymnog honung, Deras Rike har Souvrain så Drottning såsom Konung.

4. Alt hwad på jorden fins, Til kärlek mig upwäcker, Flickan den jag såg i går, War både skjön och täcker, Hon med sina får gick wall Och sjöng en härlig wisa, Elden tändes i mitt bröst, Och brinner utan lisa.

5. Men, ack, hon swan sin kos, Och skogen henne gömde, Hela dagen sökte jag, Och hela natten drömde, Hwar den sköna Nymphen for Tog wägen eller hamna, Uti sömnen tyckte mig dock henne så omsamna.

6. Men då jag waknade, Och ensam fants i sängen, Wart jag harmsen steg straxt upp. Gick ut kring hela ängen sökte den jag saknade, Och äntlig sent omsider Henne fant, når Månan up, Och solen nederskrider.

7. Då så fick mitt hjerta lif, Af kärlek gäste blodet, Jag fick fatt min skönas hand och hälsade på modet, Sen jag sade, du min ros, Mitt hjerta satt i tåga, Aldrig blir jag lyckelig om jag ej Er får åga.

8. Hwad hände, Jo, med näd, hon uptog mina böner, Bad mig wänligt sitta ned i blomster-ängen gröna. Der wi ewig trohets ed å ömse sidor sworo, Foglarna upp öfwer oß til eden wittnen woro.

9. Nöiet som jag har, Står icke at beskrifwa, Cloris unnar mig alt godt jag önskar hon må trifwas, Något jag dock nämna bör om lyckan min den blida, Cloris hwilar wid mitt bröst, Och jag wid hennes sida.

10. Ho undrar wäl, Om jag för säll och lyckelig kan skattas, jag har fått mer än jag tänkt, Mig icke något fattas Rikdom Skönhet, dygd och mer min Cloris til mig förde, Sälla stund då Himlen med mit tal deß hjerta så uprörde.

Den Fjerde:

I.

Men ack hwad nöje är om Sommaren När alla örter stå i blomma. Ja mera nöje det wara må När som min käresta mänd' komma: Fast jag den intet säga wet, Det är ej eller wärdt et nämna för någon själ, Ehwem min käresta mänd' wara.

2. Lärkan spelar i den gröna Lund; Så gjorde Flickan min på ängen, Det ljufwa låte af hennes mun, Det wäkte mig up af sängen, Och fast jag intet wil förja härdt, Hon wäkte mig, men det gick inte swärt, Med sina wanliga toner.

3. Men då jag waknade och såg mig om, Jag wiste ej hwad jag skull' tänka; Och flickan som i mitt sinne låg, Hon härda hjertat mände kränka; Fast jag kan intet säga det, Ej eller nämna för en Christen själ, Hwem mit hjerta mände älska.

4. Så geck jag mig af sängen up, Jag tog strax på mig mina kläder, Så gick jag uti den gröna Lund, där alla Flickor slög som händer, Oxen spelade och Lärkan sang, Men Flickan min hon hade äfwen klang, Uti den härliga musiken.

5. I denna lunden war en sådan sång, Så hela jorden mände hoppa; Men Flickorna de hade en stäter gång, De woro så nätta om sina fötter, Och alla höllo de uti en ring, Den finaste där war, så war det min, Som jag i dansen tyckte.

6. När dansen slutades, Så tog jag henne uti min famn, Med kyß och miner som war wackra, Mit enda nöje det wara må, At med all kärlek dig äga få, deri min lust mände leka.

7. Dermed slutar jag nu denna Sång, Och tackar eder för alt nöje, Jag wil ej höra Fiolens klang, Min wän du kunde mig sielf böja, Ack Flickor jag Er tackar; Det wist min lycka war at jag gick hit, God natt min söta Gudinna.

Den Femte:

Samtal emellan en Bonde och hans Dräng, angående maten.

Drängen.

Ta mig den onde,
När jag blifwer Bonde,
Skal jag icke slinka
Med Siek och med skinka,
Twå gånger om dan,
Till deß jag blir wan;
Och sedan wäl tri:
Och skal ändå stå bi.

Bondens Swar.

Du dumma Fieper,
Wet icke hwad du med munnen din geper:
När du blir din Egen,
Får du icke mjölet til degen;
Icke Fläsket til Kålen,
Til alla tre målen;
Utan åta Wattwälling och Sill,
Och tacka Gud om så räcka will.

Exemplaret kostar 1 ß.